

Arrest

nr. 240 041 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nicaraguaans staatsburger. U bent geboren in León en woonde de laatste vijf jaar voor uw vertrek naar België in de wijk Monseñor Lezcano in Managua.

In 1996 werd u lid van de Partido Liberal Constitucionalista (PLC). In de periode van de voorbereidingen van de verkiezingscampagne van Arnoldo Alemán, die president was van Nicaragua van 1997 tot 2002, nam u deel aan twee of drie vergaderingen van de PLC en liep u mee in één of twee betogingen.

Op 24 september 2012 kwam u met uw toenmalige partner naar België met een toeristenvisum. Jullie besloten in België te blijven.

In 2013 ging uw neef E.M.H.C. (O.V. X) aan de slag bij de Nicaraguaanse politie. Hij werkte voor zijn vertrek uit Nicaragua d.d. 25 december 2018 drie jaar lang als bodyguard van de president. U was steeds in contact met uw neef. Toen uw neef in april 2018 tijdens één van de betogingen tegen de door de regering afgekondigde hervorming van de sociale zekerheid geraakt werd in de rug door een kogel, zeiden jullie hem dat jullie niet wilden dat hij zijn werk bleef doen omdat zijn werk gevaarlijk was. Jullie nodigden hem uit naar België te komen omdat er verschillende doden vielen tijdens de betogingen en jullie niet wilden dat uw neef als politieagent iets zou overkomen. De Nicaraguaanse autoriteiten verdachten uw neef ervan vertrouwelijke informatie aan u doorgegeven te hebben. De gesprekken die u voerde met uw neef werden door de Nicaraguaanse autoriteiten afgeluisterd. Daarop begonnen de Nicaraguaanse autoriteiten u op te zoeken via sociale netwerksites. De Nicaraguaanse autoriteiten zagen dat u dingen publiceerde over de wantoestanden in Nicaragua en gingen ervan uit dat u zich hiervoor baseerde op informatie die u doorgespeeld kreeg van uw neef. De Nicaraguaanse autoriteiten zeiden ook dat u in België naar een organisatie gestapt was om een klacht te formuleren. In werkelijkheid heeft uw neef u nooit informatie doorgespeeld en bent u in België nooit naar een organisatie gestapt om de wantoestanden in Nicaragua aan de kaak te stellen. Sinds mei 2018 tot op heden deelt u persartikels die het Nicaraguaanse regime op de korrel nemen op uw Facebookprofiel.

In mei 2018 ging de Nicaraguaanse politie langs bij uw ex-partner op zoek naar u. Uw ex vertelde hen dat jullie niet langer samen waren en dat hij niets wist over u. De Nicaraguaanse autoriteiten gingen rond juni 2018 naar het huis van uw vader om informatie over u te bekomen. Ze vielen hem daarbij lastig. Sindsdien gaat de politie vaak langs bij uw vader om informatie over u te vragen. Uw vader antwoordt steeds dat hij geen informatie over zijn dochter heeft om te delen en dat ze hem zullen moeten vermoorden. De Nicaraguaanse autoriteiten kwamen op 30 mei 2018, Moederdag in Nicaragua, naar het huis van uw moeder waarbij ze haar lastig vielen om meer informatie over u te bekomen. Sindsdien is dit heel vaak gebeurd. Uw moeder antwoordde steevast dat ze niet zou weten waarom ze hen informatie over u zou moeten geven. De politie rijdt rondjes rond haar huis. In de periode na de verjaardag van uw moeder op 19 juni 2018 werd B., uw halfbroer langs moederszijde, door de politie en paramilitairen tegengehouden toen hij het huis verliet op weg naar zijn werk. Ze bonden zijn handen op zijn rug en vroegen informatie over u. B. antwoordde dat hij niet zou weten wat hij hen zou moeten vertellen over u waarop ze een pistool tegen zijn hoofd plaatsten. B. zei opnieuw dat hij niets te vertellen had waarop ze hem tegen de grond gooiden en sloegen. Ze wilden weten waar u verbleef en of u in Nicaragua was omdat ze dachten dat u informatie doorgespeeld gekregen had van uw neef. Van B. wilden ze ook weten of hij over informatie beschikt die u hem zou doorgegeven hebben. B. heeft echter geen informatie. Uw halfzus langs moederszijde M.N. verliet Nicaragua richting Costa Rica in december 2018 omdat zij diabetespatiënt is en de bezoeken van de politie haar stress bezorgde en haar diabetes verergerden. In januari 2019 kwam de politie voor het laatst uw moeder om informatie over u vragen. Toen ze op 3 april 2019 een taxi naar het ziekenhuis nam werd zij achtervolgd door de politie.

Omdat uw neef niet akkoord ging met het repressieve beleid van de Nicaraguaanse regering ten aanzien van de protesterende bevolking diende hij zijn ontslag in in november 2018 en besloot hij op 25 december 2018 naar België te vluchten. U financierde zijn reis naar België. Omwille van die reden zijn de Nicaraguaanse autoriteiten ervan overtuigd dat u over vertrouwelijke informatie beschikt.

In november 2018 werd A.A.I.A., een broer van uw halfzus langs vaderszijde R., opgepakt door de Nicaraguaanse autoriteiten omdat hij deelnam aan betogingen en barricades. Hij werd beschuldigd van terrorisme. Bij zijn arrestatie werd A.A.I.A.'s gsm nagekeken door de Nicaraguaanse politie. Daarbij zag de politie dat A.A.I.A. contacten onderhield met u en zei de Nicaraguaanse politie dat u A.A.I.A. geld opstuurde vanuit België om de barricades te financieren.

Op 23 oktober 2018 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, die op 8 november 2018 geregistreerd werd. Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u gevangengenomen, gefolterd en verkracht te zullen worden omdat u in contact was met uw neef toen hij in Nicaragua was, u uw neef financieel hielp om te vertrekken uit Nicaragua, uw neef in dezelfde woning als u verblijft in België en omdat u contacten onderhield met A.A.I.A..

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort (uitgegeven d.d. 30.08.2012) neer alsook kopieën van zes foto's van uw neef E.M.H.C. in politie-uniform

en van diens diploma 'speciale basistraining politiecommando' (d.d. 21.12.2016), van een screenshot van een chatgesprek tussen u en E.M.H.C., van een screenshot van een chatgesprek tussen u en A.A.I.A. (d.d. 20.06.2018), van een foto van A.A.I.A. die op het internet gedeeld werd naar aanleiding van zijn arrestatie, van een publicatie van de Facebookpagina 'El sentir del pueblo' over de arrestatie van A.A.I.A., van een chatgesprek tussen u en A.A.I.A.s advocaat waarin deze u vraagt uw Facebookpublicatie over A.A.I.A.s arrestatie te verwijderen van uw Facebookprofiel, van een door A.A.I.A. geschreven brief (d.d. 25.02.2019) en van door u op uw Facebookprofiel gedeelde kritische persartikels over de politieke situatie en mensenrechtenschendingen in Nicaragua.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw laattijdige verzoek om internationale bescherming uw vrees voor de Nicaraguaanse autoriteiten relativeert. Hoewel uw ex, moeder en vader sinds mei 2018 erg vaak bezoek kregen van de Nicaraguaanse autoriteiten, die u zochten en informatie wilden over u, waarbij uw halfbroer B. een pistool tegen zijn hoofd kreeg, bedreigd werd met de dood en in elkaar geslagen werd in juni 2018 (CGVS, p. 18-21), meldde u zich pas op 23 oktober 2018 aan bij de Belgische asielinstanties (inschrijvingsfiche, d.d. 23.10.2018). Dat u, die de politieke situatie in Nicaragua op de voet volgde (zie stuk 10; CGVS, p. 16) en sinds 2012 zonder verblijfsvergunning in België verbleef (CGVS, p. 9-10), de Belgische autoriteiten niet onmiddellijk om internationale bescherming verzocht, ondermijnt de ernst van uw vrees voor de Nicaraguaanse autoriteiten.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van het feit dat zij u ervan beschuldigen vertrouwelijke informatie van E.M.H.C. (O.V. 8.768.869) ontvangen te hebben en deze verspreid te hebben via een organisatie in België en uw Facebookprofiel (CGVS, p. 10-13). In het kader van E.M.H.C.s verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er o.a. geen geloof gehecht kon worden aan zijn vrees gedwongen te zullen worden opnieuw in dienst te treden bij de Speciale Eenheden en zijn vrees vermoord te zullen worden door de Nicaraguaanse autoriteiten op een zogenaamde spookmissie als represaille omdat hij over confidentiële informatie over de president beschikt. De argumentatie in dit verband luidt als volgt:

Er dient immers vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de schets die u maakt van het einde van uw loopbaan bij de politie. Hoewel u uw laatste werkdag bij de politie op 23 september 2018 plaatst, verklaart u niet tijdens haar persoonlijk onderhoud tot viermaal toe dat u tot november 2018 bij de Nicaraguaanse politie werkte (CGVS E.M.P.G., p. 7, 11, 13-14). Tevens legt u drie loonbriefjes neer, van de maanden juli, augustus en oktober (stuk 3). Uw verklaring dat het loonbriefje van oktober in feite de maand september betreft omdat u met een maand vertraging werd uitbetaald (CGVS E.M.H.C. 1, p. 16) kan niet weerhouden worden gezien er letterlijk op het loonbriefje in kwestie staat dat het de periode oktober betreft. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u volgens het loonbriefje 'oktober', dat volgens uw verklaringen de maand september betreft, evenveel verdiende in de maand september als in de andere twee maanden, en dit terwijl u geen volledige maand, maar slechts tot 23 september 2018, gewerkt zou hebben.

Uw verklaringen over of de politie al dan niet uw ontslag aanvaardde zijn allerm minst consistent. Zo verklaarde u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS dat uw ontslag u geweigerd werd door de politie (vragenlijst CGVS E.M.H.C., vraag 5).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de personeelsdienst u zei uw opzegtermijn van 15 dagen te respecteren en dat men u dan zou laten weten of uw ontslag al dan niet aanvaard werd en of het desgevallend een eervol dan wel oneervol ontslag zou zijn. Hoewel een dergelijke procedure volgens uw verklaring normaliter een drie- à viertal maanden in beslag neemt, weet u tot op de dag van vandaag niet wat de politie beslist heeft over uw ontslag. Hoewel u constant werd opgebeld door de politie met de vraag terug te keren in uw functie, informeerde u zich niet naar de uitkomst van uw ontslagprocedure 'omdat u wist dat u moest wachten tot zij u informeerden'. Enkele tellen later verklaart u dat de politie aan het wachten was op uw beslissing of u definitief niet zou terugkeren in uw functie. Nochtans had u bij het indienen van uw ontslag gezondheidsredenen en familiale redenen opgegeven en duidelijk aangegeven dat u niet zou terugkeren in uw functie ongeacht de beslissing van de politie uw ontslag al dan niet te aanvaarden. Ook tijdens de vele telefoontjes zou u aangegeven hebben niet te kunnen terugkeren in uw functie (CGVS E.M.H.C. 1, p. 17). Uw nicht geeft dan weer een andere versie van de feiten: zij verklaart dat u dankzij een liefde dat u had binnen de personeelsdienst een stempel verkreeg ter bevestiging dat u ontslag nam omwille van uw gezondheidsproblemen, dat uw overste akkoord gegaan zou zijn met uw ontslag met de waarschuwing dat u in het oog gehouden zou worden om na te gaan of u zich aansloot bij de anti-regeringsprotesten (CGVS E.M.P.G., p. 13-14). Niet alleen legt u inconsequente verklaringen af over of uw ontslag u geweigerd werd dan wel in procedure is, tevens geeft u blijk van een manifest gebrek aan interesse in de uitkomst van uw ontslagprocedure. Zo verklaart u dat u zich niet informeerde hiernaar omdat u reeds van plan was het land te verlaten en niet terug te keren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18), hetgeen niet strookt met uw vrees die u net koppelt aan het verlaten van de politie. Uw verklaring dat u uw personeelsdienst niet zelf kunt contacteren omdat u niet over contactgegevens van hen beschikt (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18), is gezien u zes jaar voor de Nicaraguaanse politie gewerkt heeft en bovendien een ontslagprocedure hebt lopen dan weer weinig ernstig. Gevraagd hoe het komt dat u niet over hun gegevens beschikt, stelt u dat u zelf besliste met niemand van de politie nog contact te hebben, dat de uitkomst van de procedure u niet interesseert gezien u hier bent en dat het zou kunnen dat de uitkomst slecht is gezien politieagenten die willen dat u terugkomt werken langskomen bij u thuis om te kijken of u er bent (CGVS E.M.H.C. 1, p. 18). Uit het feit dat politieagenten bij u thuis zouden langskomen om te kijken of u er bent, kan echter geenszins geconcludeerd worden dat zij u willen vermoorden of zouden dwingen terug aan de slag te gaan. Tevens dient vastgesteld te worden dat u en uw nicht tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze bezoeken van de politie aan uw huis. Zo verklaart uw nicht dat u haar verteld zou hebben dat de politie in de weken tussen uw ontslag en uw vertrek uit Nicaragua u overal volgde waar u ook naartoe ging en aan uw huis stond en dat u thuis bleef (CGVS E.M.P.G., p. 14), terwijl u dan weer verklaarde sinds uw ontslag ingetrokken te zijn bij uw neef en in die periode geen problemen gekend te hebben (CGVS E.M.H.C. 2, p. 12) en dat de politie voor het eerst naar uw huis is gekomen toen uw vader u de audioboodschap gestuurd had, i.e. op 25 februari 2019 (CGVS E.M.H.C. 1, p. 19-20).

Met betrekking tot uw vrees gedwongen te zullen worden opnieuw voor de politie te moeten werken en bevelen te zullen moeten uitvoeren waartegen u gekant bent, dient vastgesteld te worden dat het allerm minst plausibel is dat de Nicaraguaanse autoriteiten en in het bijzonder de Speciale Eenheden beroep zouden doen op ongemotiveerde personen om bv. de president te bewaken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de personeelsdienst u uitlegde dat u een opzegtermijn had van 15 dagen, dat de personeelsdienst u vroeg of u zeker was van uw beslissing, dat u probleemloos uw uitrusting indienende zoals voorzien na uw opzegtermijn, en dat u na uw laatste werkdag geregeld opgebeld werd met de vraag terug te keren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 15-18) geenszins dat de Nicaraguaanse autoriteiten u dwongen terug te keren naar uw functie. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat uw vrees op een spookmissie gestuurd te zullen worden waarbij u uit de weg geruimd zou worden (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14) louter hypothetisch is. Overigens is het frappant dat deze vrees u er niet van weerhield uw opzegtermijn van 15 dagen te honoreren. Ook uw vrees voor represailles vanuit de politie omdat u over confidentiële informatie beschikt (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14-15), fundeert u niet. U haalt immers geen concrete elementen aan die hierop wijzen. **Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u gestraft werd door uw oversten op 19 juli omdat u ervan verdacht werd informatie over de situatie in Nicaragua doorgegeven te hebben aan uw nicht (CGVS E.M.H.C. 1, p. 14), stelt u deze verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij door te stellen dat uw baas u verteld had dat hij wist dat u niets slechts had gedaan en geen informatie had doorgespeeld en dat u enkel gestraft werd omdat u het verbod op contact met familieleden met de voeten getreden had en dit uw eenheid een slecht imago bezorgde in de ogen van de inlichtingendiensten (CGVS E.M.H.C. 2, p. 17-18).** Bovendien bewaakte u de president en moest u verplicht deelnemen aan de ceremonie waarin u een hogere rang toegekend kreeg tijdens uw opzegperiode van 15 dagen (CGVS E.M.H.C. 1, p. 16) hetgeen erop wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten u wel degelijk vertrouwden ondanks het feit dat u

uw ontslag had ingediend. Hoewel u verklaart dat deze ceremonie zo'n tien à 15 dagen voordat u uw ontslag indiende plaatsvond (CGVS E.M.H.C. 2, p. 4), dient vastgesteld te worden dat volgens de berichtgeving van de Nicaraguaanse politie deze ceremonie plaatsvond op 12 september 2018 (zie administratief dossier), m.a.w. tijdens uw opzegtermijn van 15 dagen die eindigde op 23 september. Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich kritisch heeft uitgelaten ten opzichte van de Nicaraguaanse autoriteiten. U gaf niet uw gewetensbezwaren maar gezondheids- en familiale redenen op als reden voor uw ontslag (zie stuk 10) en wachtte tot de situatie in Nicaragua enigszins gekalmeerd was om uw ontslag in te dienen opdat u niet van verraad beschuldigd zou worden (CGVS E.M.H.C. 2, p. 17). Evenmin heeft u ooit geweigerd bevelen uit te voeren (CGVS E.M.H.C. 1, p. 19). Tot slot verliet u het land probleemloos met uw eigen paspoort (CGVS E.M.H.C. 1, p. 11), hetgeen er allerminst op wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten vrezen dat u confidentiële informatie zou verspreiden.

Daar u zich voor uw verklaringen dat de Nicaraguaanse autoriteiten u ervan beschuldigen confidentiële informatie ontvangen te hebben van E.M.H.C. en deze vervolgens verspreid te hebben via uw Facebookpublicaties en een organisatie in België enkel baseert op E.M.H.C.'s verklaringen (CGVS, p. 11-13, 16-17), kan gezien bovenstaande vaststellingen geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees hieromtrent. Bovendien heeft E.M.H.C. nooit informatie aan u doorgegeven, heeft u nooit confidentiële informatie waarover enkel een bodyguard van de president zou kunnen beschikken gedeeld op uw sociale media (CGVS, p. 10, 16) en beperkte u zich tot het delen van reeds bestaande publicaties (zie stuk 10; CGVS, p. 17). U stapte tevens nooit naar een organisatie in België om de situatie in Nicaragua aan de kaak te stellen (CGVS, p. 10).

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan de vele bezoeken van de Nicaraguaanse politie aan uw vader, moeder en ex-partner in hun zoektocht naar u noch aan de bedreiging van uw halfbroer B. door de Nicaraguaanse politie en de paramilitairen gezien u deze linkt aan de overtuiging van de Nicaraguaanse autoriteiten dat u confidentiële informatie van uw neef ontving en verspreidde (CGVS, p. 18). Voorts is het bevreemdend dat u het vertrek van uw broer M. uit Nicaragua aanvankelijk in verband brengt met de herhaaldelijke bezoeken van de Nicaraguaanse politie aan het huis van uw vader (CGVS, p. 11) om vervolgens niet met zekerheid te kunnen stellen of M. Nicaragua verliet alvorens of nadat de politie naar het huis van uw vader gekomen was (CGVS, p. 21). Gezien u het eerste bezoek van de Nicaraguaanse politie aan het huis van uw vader in juni 2018 situeert (CGVS, p. 19) en het vertrek van M. uit Nicaragua in mei 2018 (CGVS, p. 21), kan er allerminst een causaal verband tussen beide vastgesteld worden. Met betrekking tot het vertrek van uw zus M.N. naar Costa Rica in december 2018 omdat zij ook werd lastiggevallen door de politie omdat zij informatie wilden over u (CGVS, p. 11, 21), dient vastgesteld te worden dat het feit dat uw zus pas in december 2018, een half jaar nadat de dagelijkse bezoeken van de politie aan uw moeder begonnen (CGVS, p. 18-19) en vijf maanden nadat jullie broer B. in juni 2018 in elkaar geslagen en met de dood bedreigd werd opdat hij informatie over u zou geven (CGVS, p. 20), het land verliet, haar vrees ten gevolge van deze bezoeken in ernstige mate relativeert. B. zelf bleef ook in Managua (verklaring DVZ, d.d. 18.02.2019, vraag 17) ondanks het feit dat hij in elkaar geslagen en met de dood bedreigd werd en kende verder naar uw weten geen problemen (CGVS, p. 21). Het is weinig plausibel dat slechts twee van uw familieleden het land verlieten omwille van de vele bezoeken van de politie terwijl uw moeder, vader en overige broers en zussen hun leven in Nicaragua verderzetten. Tot slot dient vastgesteld te worden dat het door u geschetste verloop van deze vele bezoeken van de politie aan het adres van uw vader, moeder en expartner allerminst plausibel is. Volgens uw verklaringen zou de politie sinds juni 2018 zo'n twee keer per maand bij uw vader en sinds 30 mei 2018 tot januari 2019 zowat dagelijks bij uw moeder langskomen met de vraag naar informatie over u, waarop zowel uw vader als uw moeder slechts zouden antwoorden dat zij niets over u te vertellen hebben. De politie zou daarbij uw moeder nooit enige concrete vragen over u gesteld hebben. Over de bezoeken aan het huis van uw vader weet u enkel te vertellen dat de politie hem stevast zegt dat ze informatie willen over zijn dochter, dat uw vader geantwoord zou hebben dat ze hem dan zullen moeten vermoorden en dat de politie dan boos wordt (CGVS, p. 18-19). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke oppervlakkige verklaringen weinig overtuigingskracht spreekt. Daarnaast is het allerminst plausibel dat de Nicaraguaanse autoriteiten, die zo blijkt uit uw verklaringen er niet voor terugdeinzen om geweld te gebruiken en dissidente burgers op te sluiten (CGVS, p. 7-8, 16, 18, 20), maandenlang niet doortastender zouden opgetreden tegen uw familieleden wanneer blijkt dat hun initiële strategie niets oplevert. Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen actief gezocht te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten weinig coherent zijn. Enerzijds verklaart u dat de Nicaraguaanse autoriteiten maandenlang actief naar u op zoek waren en uw vader ervan verdachten u verborgen te houden in Nicaragua (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 18-19).

Anderzijds verklaart u dat de Nicaraguaanse autoriteiten u ervan beschuldigden uw neef E.M.H.C. geholpen te hebben naar België te komen (CGVS, p. 11) en dat u een organisatie in België gecontacteerd zou hebben om vertrouwelijke informatie te verspreiden (CGVS, p. 10). Er kan niet begrepen worden waarom de Nicaraguaanse autoriteiten u actief in Nicaragua zouden zoeken terwijl zij tegelijkertijd op de hoogte zouden zijn dat u zich in België bevindt. Indien zij uw gesprekken met A.A.I.A. doornomen hebben zoals u verklaart, dan zouden de Nicaraguaanse autoriteiten ook gelezen hebben dat u en A.A.I.A. gewag maken van een significant tijdsverschil tussen Nicaragua en de plaats waar u zich op dat moment bevindt (zie vertaling stuk 3). Gezien u in 2012 legaal met uw eigen paspoort Nicaragua verliet (CGVS, p. 9) en de Nicaraguaanse politie in mei 2018 langsgesegaan zou zijn bij uw ex-partner, die op dat ogenblik een maand op vakantie was in Nicaragua vanuit België, om informatie in te winnen over u (CGVS, p. 19-20), is het weinig aannemelijk dat de Nicaraguaanse autoriteiten ervan overtuigd zouden zijn geweest dat u zich in Nicaragua bevond.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u de Nicaraguaanse autoriteiten dient te vrezen omwille van een vermeende samenwerking tussen u en A.A.I.A., een broer van uw halfzus langs vaderszijde R. en de zoon van een nicht van uw moeder, die in november 2018 opgepakt werd omdat hij had deelgenomen aan manifestaties en barricades (CGVS, p. 7, 16). Hoewel u A.A.I.A. nooit geld gestuurd heeft (CGVS, p. 8), zei de politie tegen A.A.I.A. dat u hem geld stuurde. Zij uitten deze beschuldiging aan A.A.I.A. nadat ze zijn gsm in beslag genomen hadden en geconstateerd hadden dat jullie contact hadden met mekaar. A.A.I.A. vertelde dit aan uw halfzus R. toen hij werd aangehouden, die dit aan u vertelde (CGVS, p. 8). Het is weinig plausibel dat de Nicaraguaanse autoriteiten u zouden vervolgen louter en alleen omdat zij konden vaststellen in A.A.I.A.'s gsm dat hij gesprekken had met een halfzus van zijn zus. Opnieuw dient vastgesteld te worden dat bv. uw halfzus R. nog steeds in Nicaragua verblijft (CGVS, p. 3), hoewel kan aangenomen worden dat ook zij contacten had met A.A.I.A.. Voor de volledigheid dient toegevoegd te worden dat A.A.I.A. in mei 2019 (samen met 99 andere politieke gevangenen) vrijgelaten werd en zich momenteel bij zijn familie bevindt in het dorp Sutiava, León (zie administratief dossier), hetgeen er geenszins op wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten systematisch zijn familieleden laat staan contacten vervolgen. Heel wat Nicaraguanen spreken overigens openlijk hun steun voor hem uit in commentaren op een Facebookbericht over zijn vrijlating (zie administratief dossier), hetgeen er allerminst op wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten zijn sympathisanten systematisch vervolgen.

Tot slot kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Nicaraguaanse autoriteiten u zijn beginnen zoeken via sociale netwerksites en gezien hebben dat u zich kritisch uitlaat over de Nicaraguaanse regering (CGVS, p. 10). U baseert zich voor deze stelling op het feit dat u in contact was met A.A.I.A., op wat uw neef E.M.H.C. u verteld heeft en op de bezoeken van de politie aan de woningen van uw moeder en vader (CGVS, p. 15). Aan de verklaringen van uw neef E.M.H.C. en de bezoeken van de politie aan de woningen van uw moeder en vader kan zoals hierboven uiteengezet geen geloof gehecht worden. Dat u in contact was met A.A.I.A. volstaat dan weer niet om in concreto aan te tonen dat de Nicaraguaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw kritische houding laat staan dat u bij terugkeer naar Nicaragua vervolgd zou worden omwille van uw kritische Facebookpublicaties. Dat de Nicaraguaanse autoriteiten tot in januari 2019 aan uw moeder informatie over u gevraagd zouden hebben (CGVS, p. 18) wijst er allerminst op dat ze uw sociale media analyseerden via speciale spionnen (CGVS, p. 15), gezien u daarop berichten van Metro Belgique en de Facebookgroep 'Bruselas me gusta' (vertaling: Brussel vind ik leuk) deelt (zie stuk 10) en u sinds november 2018 aangaf in Brussel te wonen (CGVS, p. 21).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld wordt. De foto's van uw neef E.M.H.C. in politie-uniform en van diens diploma 'speciale basistraining politiecommando' ondersteunen zijn tewerkstelling in Nicaragua dewelke als dusdanig evenmin in vraag gesteld worden. De screenshot van het chatgesprek tussen u en E.M.H.C. zegt niets over uw problemen of vrees in Nicaragua waardoor het deze evenmin kan aantonen. De screenshots van de gesprekken tussen u en A.A.I.A. op 20 juni 2018 en tussen u en zijn advocaat ondersteunen uw verklaringen dat jullie contacten hadden met elkaar, maar kunnen niet aantonen dat u omwille van deze contacten vervolgd zult worden door de Nicaraguaanse autoriteiten bij terugkeer naar Nicaragua.

De publicaties omtrent A.A.I.A.s arrestatie en de foto van een door hem in de gevangenis geschreven brief ondersteunen uw verklaringen over de arrestatie van A.A.I.A., die evenmin in deze beslissing in vraag gesteld wordt. De op uw Facebookprofiel gedeelde kritische persartikels over de politieke situatie en mensenrechtenschendingen in Nicaragua werden reeds besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar*

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 januari 2020 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM)".

Verzoekster stelt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar haar land van herkomst "omwille van de beschuldigingen van de regering om vertrouwelijke informatie door te geven hebben aan een organisatie in België, die ze gekregen zou hebben van haar neef E.M.H.C. (OV 8 768 869), wie bodyguard van de president Ortega was". Zij stelt dat ze er ook door de regering van beschuldigd wordt "om de oppositie te steunen, door aan de broer van haar halfzus (A.A.I.A.) geld gestuurd te hebben voor het opstellen van barricades tegen de regering".

Verzoekster haalt de COI Focus "Nicaragua" van december 2018 aan en stelt dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt, zowel met geweld, foltering, arrestaties, plundering als intimidatie.

Ze stelt dat, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, niet alleen burgers met een welbepaald profiel worden gevisieerd (COI Focus “Nicaragua” van december 2018, p. 10, p. 14).

Verzoekster benadrukt dat *“de CGVS het feit niet betwist dat haar neef E.M.H.C. als bodyguard voor president Ortega tijdens 3 jaren gewerkt heeft en na de gewelddadige repressie van de betogingen ontslag genomen heeft. Het wordt ook niet betwist dat A.A.I.A. (de broer van haar halfzus, met wie ze regelmatig in contact was) gedetineerd werd wegens zijn deelname aan barricades tegen de regering. Door haar contacten met hen, en haar financiële steun aan hen (toegeschreven door de regering wat de financiële steun aan A.A.I.A. betreft), beschuldigt de Nicaraguaanse regering verzoekster van het doorspelen van vertrouwelijke informatie, en van steun aan de oppositie”*.

Verzoekster haalt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan en geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”*.

Betreffende de datum van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekster uit dat *“ze niet goed informeert was over de mogelijkheid om een dergelijk verzoek in te dienen”* en dat de druk van de regering op haar familieleden met de tijd verergerde, *“daarom heeft ze besloten om zich over de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming te informeren.”*. Ze voegt eraan toe dat ze niet op de hoogte was *“van de mogelijkheid om dit te doen met hulp van juridisch bijstand”* en dat ze vreesde dat ze de financiële middelen niet had voor een dergelijk verzoek.

Verder stelt verzoekster dat haar neef niet alles in details verteld heeft over zijn problemen en vrezes. Wat betreft de datum waarop E.M.H.C. stopte met zijn werk bij de politie, meent verzoekster dat *“het mogelijk is dat ze zich vergissen heeft”*. Omtrent de tegenstrijdigheden over de bezoeken van de politie aan het huis van E.M.H.C. in de verklaringen van verzoekster en die van haar neef, meent verzoekster dat *“er misschien een missverstand tussen haar en haar neef was dit betreffend”*. Daarnaast stelt verzoekster vast dat de copy-paste ook een verwijt bevat omtrent een tegenstrijdigheid in de verklaringen van E.M.H.C. alleen betreffende de oorzaak van de straf die hij gekregen heeft door zijn baas. Ze betoogt dat dit niet tegen haar kan gehouden worden en benadrukt dat ze nooit de mogelijkheid heeft gekregen van de *protection officer* om haar versie van de feiten uit te leggen.

Waar het CGVS meent dat het vreemd is dat *“verzoekster niet zeker is van de tijdstip van de vertrek van haar broer M., maar ment dat zijn vertrek verband heeft met de bezoeken van de politie”*, bevestigt verzoekster dat *“hun vader aan M. vroeg om te vertrekken, omdat hij al problemen vreesde”*. Verzoekster legt uit dat haar vader door de wijdverspreide repressie van de regering, en door de problemen die de neef van verzoekster al kende uit voorzicht ageerde toen hij aan M. vroeg om te vertrekken. Verzoekster meent dus dat *“haar broer wegens de risico voor de familie het land verlaten heeft, maar is ervan niet honderd percent zeker”*.

Verder legt verzoekster uit dat *“haar zus niet meteen vertrekken kon maar tijd en financiële middelen nodig had alvorens ze effectief vertrekken kon”* en dat de *protection agent* de moeite niet heeft genomen om verzoekster erover verder te ondervragen. Ook waar het CGVS stelt dat de broer van verzoekster (B.) in de stad Managua bleef wonen, hoewel hij eerder al mishandeld werd door de politie, betoogt verzoekster dat de *protection officer* de moeite niet heeft genomen om verzoekster er verder over te ondervragen. Ze legt uit dat hij uit persoonlijke omstandigheden niet vertrekken kon.

Waar het CGVS aan verzoekster verwijt dat *“haar verklaringen over de verloop van de bezoeken van de politie bij haar moeder en vader oppervlakkig zijn”*, stelt verzoekster te hebben uitgelegd dat *“haar vader haar heel weinig vertelde, om haar nog niet meer angstig voor haar familie te maken (persoonlijk onderhoud p19)”*. Indien de *protection agent* (PO) meende dat zij onvoldoende antwoorden gekregen had, aangezien het profiel van verzoekster (getraumatiseerd door de vervolgingen en bedreigingen tegen haar en haar familie - ze weent meerdere keren tijdens het onderhoud)- had deze, aldus het verzoekschrift, *“meer vragen aan verzoekster stellen moeten”*. Verzoekster betoogt dat haar psychologisch kwetsbaar profiel en duidelijke moeilijkheden om over bepaalde aspecten van haar asielrelaas te spreken door de PO onvoldoende in rekening werden genomen, hierbij verwijzend naar

het Gehoorhandvest. Verzoekster stelt te betreuren *“dat de PO niet de aandacht van verzoekster vestigde op de noodzaak om zo nauwkeurig mogelijk te zijn, nog probeert heeft om meer informatie te verkrijgen van verzoekster”*.

Waar het CGVS meent dat *“het niet geloofwaardig is dat de Nicaraguaanse overheden niet doortastender zouden opgetreden zijn tegen de familie van verzoekster wanneer deze geen informatie geven konden over haar”*, herinnert verzoekster eraan dat de *“broer van verzoeker in elkaar geslagen werd door de politie omdat hij weigerde om informatie over haar te geven.”*. Aangaande de stelling van het CGVS dat het niet coherent is dat *“de Nicaraguaanse overheden op zoek naar verzoekster zijn, terwijl uit haar contacten met A.A.I.A. bleek dat ze zich in België bevond”*, meent verzoekster dat *“de overheden misschien geloven dat ze af en toe terug keert naar Nicaragua, en ment dat ze ook druk op haar familie uitoefenen willen door de bezoeken bij haar familie”*.

Verzoekster stelt vast dat het CGVS niet betwist dat A.A.I.A. gedetineerd werd door de politie wegens het feit dat hij barricades opgesteld had, maar beweert dat *“het niet geloofwaardig is dat de politie verzoekster beschuldigen zou van financieel samenwerking met A.A.I.A., omdat ze in zijn gsm vaststellen konden dat hij vaak contact met haar onderhield”*. Verzoekster bevestigt echter dat *“A.A.I.A. deze informatie door gegeven heeft”*. Aangezien de willekeurige geweld die de regering uitoefent, is het volgens verzoekster ook niet ongeloofwaardig dat *“de politie verzoekster beschuldigt heeft om haar familie lid te steunen in zijn acties tegen de oppositie”*. Ze wijst erop dat de COI Focus waarop het CGVS zich baseert onderlijnt dat *“familie leden van (zelfs toegeschreven) leden van de oppositie of gewone betogers bedreigd en vervolgd worden door de politie (zie supra p8)”*.

Wat haar publicaties tegen de regering op Facebook aangaat, bevestigt verzoekster *“dat ze vreest om vervolgd te worden, in het bijzonders aangezien de andere beschuldigingen van de regering tegen haar (haar toegeschreven doorspelen van vertrouwelijke informatie en haar toegeschreven steun aan A.A.I.A. voor bloccades tegen de oppositie)”*.

In hoofddorde vraagt verzoekster *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder andere over de systematische repressie door de regering van elk vorm van oppositie”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Nicaragua door de autoriteiten te worden gevangengenomen, gefolterd en verkracht, nu ze ervan overtuigd zijn dat verzoekster over vertrouwelijke informatie beschikt omdat ze in contact stond met haar neef E.M.H.C. toen hij politieagent in Nicaragua was, hem financieel hielp bij zijn vertrek en in België met hem samenwoont. Tevens vreest ze de autoriteiten omdat ze contacten onderhield met A.A.I.A., een broer van haar halfzus R. die in november 2018 werd opgepakt door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan betogingen.

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster pas op 8 november 2018 (zie bijlage 26) een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl verzoekster beweert dat haar ex-partner, haar moeder en haar vader sinds mei 2018 erg vaak bezoek kregen van de Nicaraguaanse autoriteiten die op zoek waren naar verzoekster. Er werd beweerdelijk gevraagd naar informatie over verzoekster en in juni 2018 kreeg verzoeksters halfbroer B. een pistool tegen zijn hoofd en werd bedreigd met de dood en in elkaar geslagen (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 8 april 2019 (hierna: notities), p. 18-21). De vaststelling dat verzoekster die illegaal in het land verbleef, nadat ze te weten kwam dat ze gezocht werd door de Nicaraguaanse autoriteiten, nog vier maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert de ernst van verzoeksters vrees, wijst erop dat zij internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat *“ze niet goed informeert was over de mogelijkheid om een dergelijk verzoek in te dienen”* en dat de druk van de regering op haar familieleden met de tijd verergerde, *“daarom heeft ze besloten om zich over de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming te informeren.”*. Ze voegt eraan toe dat ze niet op de hoogte was *“van de mogelijkheid om dit te doen met hulp van juridisch bijstand”* en dat ze vreesde dat ze de financiële middelen niet had voor een dergelijk verzoek. De Raad meent echter dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoekster, die het nieuws en de politieke situatie in Nicaragua volgde (zie verzoeksters Facebookpublicaties; notities, p. 11, p. 16) en sinds 2012 zonder verblijfsvergunning in België verbleef (notities, p. 9-10), niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, is dan ook niet aannemelijk en kan haar laattijdig verzoek niet verschonen.

2.3.3. Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat de Nicaraguaanse autoriteiten haar ervan beschuldigen vertrouwelijke informatie van haar neef E.M.H.C. ontvangen te hebben en deze verspreid te hebben via een organisatie in België en haar Facebookprofiel (notities, p. 10-13). Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster steunt op de problemen van haar neef E.M.H.C. die in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist. In de bestreden beslissing wordt, voor wat betreft de problemen van verzoekster met de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van haar neef, verwezen naar de motieven van de beslissing die genomen werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters neef E.M.H.C..

Bij arrest nr. 240 039 van 25 augustus 2020 van de Raad werd hierover reeds geoordeeld dat uit de problemen van verzoeksters neef geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld.

“2.4.4. Verzoeker beweert ontslag genomen te hebben als politieman. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de commissaris-generaal geen vragen heeft over de echtheid van zijn ontslag met name: “Er dient immers vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de schets die u maakt van het einde van uw loopbaan bij de politie”. Voorts werden verzoekers beweringen over het aanvaarden van het ontslag onderzocht en gemeend dat ook deze niet aannemelijk waren “Uw verklaringen over of de politie al dan niet uw ontslag aanvaardde zijn allerminst consistent”.

2.4.5. Het beeld dat verzoeker tracht te schetsen van het einde van zijn loopbaan bij de politie komt inderdaad niet geloofwaardig voor en is strijdig met de neergelegde documenten.

Verzoeker legt weliswaar een ongedateerde brief voor die hij zou hebben geschreven, doch nergens blijkt dat hij deze ooit heeft verstuurd, werd ontvangen en beantwoord door de Nicaraguaanse politie. Het bewijs dat verzoeker wel neerlegt kan slechts aantonen dat verzoeker wel nog werkzaam was voor de politie in oktober 2018 terwijl verzoeker beweert in september alle werkzaamheden gestopt te

hebben. Uit de drie door verzoeker neergelegde loonbriefjes, van de maanden juli, augustus en oktober, blijkt dat verzoeker nog steeds tewerkgesteld was bij de politie. Verzoekers verklaring dat het loonbriefje van oktober in feite de maand september betreft omdat verzoeker met een maand vertraging werd uitbetaald (notities 1, p. 16), kan niet overtuigen, nu er letterlijk op het loonbriefje in kwestie staat dat het de periode oktober betreft. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker volgens het loonbriefje 'oktober', dat volgens zijn verklaringen de maand september betreft, evenveel verdiende in de maand september als in de andere twee maanden, en dit terwijl hij geen volledige maand, maar slechts tot 23 september 2018, gewerkt zou hebben. Verzoekers loonfiches kunnen zijn verklaringen niet aantonen.

2.4.6. Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker en zijn nicht strijdig. Zo situeerde verzoeker zijn laatste werkdag bij de politie op 23 september 2018, terwijl zijn nicht, E.M.P.G., tijdens haar persoonlijk onderhoud tot viermaal toe verklaarde dat verzoeker tot november 2018 bij de Nicaraguaanse politie werkte (notities nicht, p. 7, p. 11, p. 13-14). Verzoeker is dan in december naar Europa vertrokken. Waar verzoeker in het verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen over zijn laatste werkdag en erop wijst dat zijn nicht sinds jaren in België woont en dat zij zich moet hebben vergist of dat niet is uit te sluiten dat "deze soms onnauwkeurig opgesteld worden en dat iemand na het indienen van zijn ontslag nog een tijd betaald wordt" doet dit geen afbreuk van voorgaande vaststellingen. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoeker nog wordt betaald indien zijn ontslag reeds was aanvaard en zeker niet dat er vergissingen optreden wanneer het ontslag, zoals verzoeker beweert, bijzonder controversieel is.

2.4.7. De vaststelling dat verzoeker nog in dienst was toen hij naar België kwam, kan voorts ook blijken uit verzoekers verklaringen inzake de aanvaarding van het ontslag. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn ontslag geweigerd werd door de politie (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde dat hij anderzijds tot op vandaag niet weet wat de politie heeft beslist over zijn ontslag, meer bepaald of verzoekers ontslag al dan niet aanvaard werd en of het desgevallend een eervol dan wel oneervol ontslag zou zijn (notities 1, p. 17). Hoewel verzoeker aangaf dat hij constant werd opgebeld door de politie met de vraag terug te keren in zijn functie en een ontslagprocedure volgens verzoeker normaliter een drie- à viertal maanden in beslag neemt, gaf hij aan dat hij zich niet informeerde naar de uitkomst van zijn ontslagprocedure omdat hij wist dat hij moest wachten tot zij hem informeerden (notities 1, p. 17). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat verzoeker ontslag nam, dat deze werd bevestigd door de politieoverheden en dat hij al dan niet eervol ontslagen werd.

2.4.8. De Raad kan voorts niet inzien waarom verzoeker niet naar behoren zijn administratieve verplichtingen inzake zijn tewerkstelling zou vervullen. Nog minder is aannemelijk dat hij zich niet informeert naar de status van de procedure te meer hij werd opgebeld door de politie. Waar verzoeker nog stelde dat de politie aan het wachten was op verzoekers beslissing of hij definitief niet zou terugkeren in zijn functie (notities 1, p. 17), is dit strijdig met zijn bewering dat hij ontslag omwille van gezondheidsredenen en familiale redenen had aangegeven en nog minder dat hij duidelijk had gesteld dat hij niet zou terugkeren in zijn functie ongeacht de beslissing van de politie om zijn ontslag al dan niet te aanvaarden. Vooral indien verzoeker medische en familiale redenen inriep om niet te werken, dan is inderdaad te verwachten dat hij vele telefoontjes kreeg om te weten of hij opnieuw ingeschakeld kan worden in het politiewerkschema. Aldus kan niet worden ingezien dat de politie verzoekers definitieve beslissing nog zou verwachten/afwachten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekers nicht een andere versie van de feiten. Zo verklaarde zij dat verzoeker dankzij een liefje dat hij had binnen de personeelsdienst een stempel verkreeg ter bevestiging dat hij ontslag nam omwille van zijn gezondheidsproblemen, dat zijn overste akkoord gegaan zou zijn met zijn ontslag met de waarschuwing dat hij in het oog gehouden zou worden om na te gaan of hij zich aansloot bij de anti-regeringsprotesten (notities nicht, p. 13-14). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig nu niet kan worden ingezien dat een lid van de personeelsdienst op eigen houtje het ontslag van een lid van de presidentiele lijfwacht en TAPIR zou vervalsen wanneer dit zeker niet onopgemerkt kon voorbijgaan. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift de versie van de nicht dat "hij hulp heeft gekregen van een vriendin om de gepaste stempel op zijn ontslagkaart te krijgen" en dat dit juist was om problemen te vermijden bij het verlaten van het land. Hiermee toont verzoeker hooguit aan dat hij een vriendin heeft die bereid is hem aan valse documenten helpen. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn nicht ondergraven de waarachtigheid van het door hem voorgehouden verloop van zijn ontslag. Bovendien ondermijnt ook verzoekers manifest gebrek aan interesse in de uitkomst van zijn ontslagprocedure de geloofwaardigheid van zijn beweerd ontslag nu dit wel degelijk een impact kan hebben op zijn toekomstige loopbaan.

Voorts kan ook verzoekers houding niet aantonen dat hij in een ontslagprocedure gewikkeld was. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet informeerde naar het standpunt van de politiediensten omdat hij reeds

van plan was het land te verlaten en niet terug te keren (notities 1, p. 18). Verzoekers verklaring dat hij zijn personeelsdienst niet zelf kan contacteren omdat hij niet over hun contactgegevens beschikt (notities 1, p. 18) is niet ernstig, nu verzoeker zes jaar voor de Nicaraguaanse politie gewerkt heeft en hij een ontslagprocedure heeft lopen en bovendien beweert aanhoudend door de politiedienst te worden opgebeld ("Hoe komt het dat u geen contactgegevens heeft van PYC?", "Omdat ik besloten had om geen contact meer te hebbe met mensen die nog deel uitmaken van ingezetenen van de institutie of kantoren ervan tot ik zou vertrekken naar hier waardoor ik niet weet wat die beslissing is geworden.", "Maar het is toch belangrijk voor de inschatting van uw situatie dat u de uitkomst van de beslissing kent?", "Zou u de vraag kunnen herhalen?", "Maar het is toch belangrijk voor de inschatting van uw situatie dat u de uitkomst van de beslissing kent?", "De waarheid, gezien ik hier ben interesseert, het me niet, of ik nu eervol of niet eervol ontslagen ben, maar het zou kunnen dat ze mijn ontslag totaal niet goedgekeurd hebben, omdat er nog politie aan mijn huis, waar wij woonden, langsgaan om te zien of ik er ben. Die willen dat ik terugkeer.", notities 1, p. 18). Verzoeker toont hiermee enkel aan dat hij ook zijn beweerde ontslagbrief niet verstuurd heeft nu hij dan wel over de contactgegevens zou beschikken. Verzoekers desinteresse in de uitkomst van zijn ontslagprocedure bij de politie ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn relaas. Uit het feit dat politieagenten bij verzoeker thuis zouden langskomen om te kijken of hij er is, kan voorts niet geconcludeerd worden dat zij verzoeker willen vermoorden of zouden dwingen terug aan de slag te gaan. Het is immers niet onlogisch dat de politie verzoeker komt bevragen indien hij niet verschijnt op het werk.

2.4.9. Bovendien zijn ook de verklaringen op dit punt uiteenlopend tussen verzoeker en zijn nicht. Zo verklaarde verzoekers nicht dat verzoeker haar verteld zou hebben dat de politie in de weken tussen zijn ontslag en zijn vertrek uit Nicaragua hem overal volgde waar hij ook naartoe ging en aan zijn huis stond en dat hij thuis bleef (notities nicht, p. 14), terwijl verzoeker dan weer aangaf dat hij sinds zijn ontslag bij zijn neef is ingetrokken en in die periode geen problemen kende (notities 2, p. 10, p. 12) en dat de politie voor het eerst naar zijn huis is gekomen toen zijn vader hem de audioboodschap gestuurd had, met name op 25 februari 2019, nadat verzoeker Nicaragua reeds had verlaten (notities 1, p. 19-20). De vaststelling dat verzoeker en zijn nicht dergelijke manifeste tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de bezoeken van de politie doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van verzoekers beweringen hieromtrent te meer verzoeker volgens zijn verklaringen reeds in België was toen zijn vader bezocht werd en er dus van kan uitgegaan worden dat dit met zijn nicht besproken werd.

Over de bezoeken van de politie bij verzoekers huis herhaalt verzoeker in het verzoekschrift dat hij verhuisd was, dat "hij geen bezoeken kreeg voor dat hij het land verliet" en dat hij zijn vader gevraagd heeft niet meer naar het huis te gaan ten gevolge van deze informatie, als voorzorgmaatregel. Dergelijke laattijdige "rechtzettingen" in het verzoekschrift en het bevestigen van een van de uiteenlopende versies, zonder enige uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, betreffen loutere post factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de politie hem werkelijk zocht, laat staan viseerde.

2.4.10. Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat niet ernstig is dat wordt "verwacht dat hij contact zou opnemen met de personeelsdienst van de politie om te weten te komen of zijn ontslag al dan niet aanvaard wordt" en wijst hij erop dat algemeen wordt afgeraden aan asielzoekers om contact op te nemen met de autoriteiten ten aanzien van wie zij een vrees hebben. De Raad herneemt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn ontslag herhaaldelijk werd gecontacteerd door de politie, zodat niet kan worden ingezien dat hij bij deze gelegenheid niet informeerde naar de status van zijn ontslagprocedure. Het betrof dan ook een eenvoudige vraag zonder dat derden dienen tussen te komen. Bovendien kan niet worden aangenomen dat verzoeker de contactgegevens van de personeelsdienst niet heeft en deze evenmin zou kunnen opzoeken, te meer hij verklaart dat een vriendin van hem er werkt. Verzoeker legt geen rekeninguittreksels neer waaruit zou kunnen blijken dat hij voor en na zijn vertrek geen loon meer ontving. Minstens kan herhaald worden dat de vele tegenstrijdigheden en het manifest gebrek aan interesse in de afloop van zijn ontslagprocedure de waarachtigheid ervan zijn ondermijnt.

Inzake de vrees voor gedwongen inlijving bij de Speciale eenheden van de politie in Nicaragua

2.4.11. Daarnaast verklaarde verzoeker te vrezen dat hij gedwongen zou worden opnieuw in dienst te treden bij de Speciale Eenheden en vermoord te zullen worden door de Nicaraguaanse autoriteiten op een zogenaamde spookmissie als represaille omdat hij over confidentiële informatie over de president beschikt (notities 1, p. 14).

Waar verzoeker aanhaalde dat hij zal gedwongen worden opnieuw voor de politie te moeten werken en bevelen te zullen moeten uitvoeren waartegen hij gekant is, kan niet worden ingezien dat de Nicaraguaanse autoriteiten en in het bijzonder de Speciale Eenheden beroep zouden doen op ongemotiveerde personen, laat staan indien dit (on)rechtstreeks de veiligheid van de president kan aantasten.

2.4.12. Ook indien verzoeker gevolgd wordt dan nog blijkt uit zijn verklaringen dat de personeelsdienst hem uitlegde dat hij een opzegtermijn had van 15 dagen, dat de personeelsdienst hem vroeg of hij zeker was van zijn beslissing, dat verzoeker probleemloos zijn uitrusting indiende zoals voorzien na zijn opzegtermijn, en dat hij na zijn laatste werkdag geregeld opgebeld werd met de vraag terug te keren (notities 1, p. 15-18). Hieruit kan geenszins dat blijken dat de Nicaraguaanse autoriteiten verzoeker dwongen terug te keren naar zijn functie. Verzoekers vrees op een spookmissie gestuurd te zullen worden waarbij hij uit de weg geruimd zou worden (notities 1, p. 14) is aldus louter gebaseerd op veronderstellingen en komt voor als strijdig met de belangen van de politiediensten en de veiligheid van de Nicaraguaanse president. Bovendien dient opgemerkt dat ook volgens verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vrees hem er niet van weerhield zijn beweerdelijk opzegtermijn van 15 dagen te eerbiedigen.

2.4.13. Verzoekers vrees om als ontslagnemend politieman vervolgd te worden is dan ook zonder grond nu zijn ontslag niet wordt aangetoond.

2.4.14. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Inzake het doorgeven van confidentiële informatie aan verzoekers niet in België

2.4.15. Ook wat betreft verzoekers beweerdelijke vrees voor represailles vanuit de politie omdat hij over confidentiële informatie zou beschikken (notities 1, p. 14-15), haalt verzoeker geen concrete elementen aan die hierop wijzen. Vooreerst is verzoekers eenheid een fysieke rapid intervention eenheid en geen eenheid die belast is met (geheime) informatie. Verzoekers eigen verklaringen zijn evenmin coherent. Hoewel verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij gestraft werd door zijn oversten omdat hij ervan verdacht werd informatie over de situatie in Nicaragua doorgegeven te hebben aan zijn nicht (notities 1, p. 14), paste verzoeker zijn verklaringen in zijn tweede persoonlijk onderhoud aan door te stellen dat zijn baas hem verteld had dat hij wist dat hij niets slechts had gedaan en geen informatie had doorgespeeld en dat hij enkel gestraft werd omdat hij het verbod op contact met familieleden in het buitenland met de voeten getreden had en dit zijn eenheid een slecht imago bezorgde in de ogen van de inlichtingendiensten (notities 2, p. 17-18). Hieruit kan bezwaarlijk een vervolging blijken. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift des te meer vervolging te vrezen "aangezien hij in het verleden al gestraft werd omwille van het niet naleven van de regels" en hoewel zijn baas hem inlichtte dat hij wist dat verzoeker geen gevoelige informatie had doorgestuurd, dit wel een zwart punt blijft in verzoekers persoonlijk dossier waardoor hij al in de vizier is gekomen en nader onderzocht zal worden. Verzoeker stelt echter nergens dat hij over bepaalde 'geheime' informatie zou beschikken of wat dat dan ook zou zijn, nog minder kan ingezien worden dat zijn hiërarchisch meerderen dit niet zouden weten nu zij belast zijn met het inzetten van verzoeker binnen de TAPIR. Bovendien kan ook uit verzoekers verklaringen blijken dat hij tijdens zijn beweerd opzegperiode van 15 dagen de president mocht bewaken en verplicht deelnam aan de ceremonie waarin hem een hogere rang werd toegekend omwille van zijn goede prestaties (notities 1, p. 16). Ten slotte indien verzoeker stelt dat hij geen contact kon leggen met familie in het buitenland dan blijkt wel dat hij een paspoort had gekregen dat enkel nut heeft voor reizen in het buitenland.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat "de promotie die hij kreeg toegekend was in juli 2018 en de ceremonie pas plaatsvond in september 2018" en dat helemaal niet onwaarschijnlijk is dat "de beslissingen tot promotie weken en maanden voor de ceremonie genomen worden" en "hij deze promotie niet kon weigeren en aanwezig moest zijn op die dag". Hij haalt aan dat uit de door verwerende partij bijgevoegde informatie blijkt dat er 458 leden van de politie tijdens die ceremonie hun promotie

gekregen hebben. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen herhaalt, verduidelijkt en benadrukt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoeker duidelijk vertrouwd werd door de Nicaraguaanse autoriteiten. Geenszins kan blijken dat verzoeker ontslag had genomen en dit intussen in overweging zou genomen zijn. Bovendien blijkt uit de berichtgeving van de Nicaraguaanse politie – in tegenstelling tot verzoekers verklaring dat de ceremonie ongeveer 10 à 15 dagen voordat hij zijn ontslag indiende plaatsvond (notities 2, p. 4) – dat deze ceremonie plaatsvond op 12 september 2018 (“Realizan ascensos en grado en la Dirección de Operaciones Especiales Policiales” van 12 september 2018), en dus beweerdelijk tijdens verzoekers opzegtermijn van 15 dagen die eindigde op 23 september.

2.4.16. Waar verzoeker anderzijds in zijn verzoekschrift stelt dat hij omwille van veiligheidsredenen niet officieel zijn gewetensbezwaren kon inroepen om zijn ontslag te vragen, nu uit de toegevoegde informatie en zijn verklaringen blijkt dat dit in de Nicaraguaanse context met zekerheid effectieve vervolgingen zou veroorzaken (notities verzoeker 1, p. 14-15) kan dit geheel niet overtuigen. Immers verzoeker verklaarde dat hij zich nooit kritisch heeft uitgelaten ten opzichte van de Nicaraguaanse autoriteiten, wel integendeel. Zo stelde verzoeker dat hij nooit geweigerd had bevelen uit te voeren (notities 1, p. 19), blijkt dat hij daarvoor interessante taken kreeg toebedeeld en gepromoveerd werd. Voorts blijkt ook uit de neergelegde ontslagbrief (voor zover deze ooit verstuurd werd) dat hij gezondheids- en familiale redenen aangaf als reden voor zijn ontslag en gaf hij aan dat hij wachtte tot de situatie in Nicaragua enigszins gekalmeerd was om zijn ontslag in te dienen opdat hij niet van verraad beschuldigd zou worden (notities 2, p. 17). Nog daargelaten dat verzoekers handelwijze minstens zeer opportunistisch was, blijkt hieruit vooral dat verzoekers vertrek uit Nicaragua niet politiek gestuurd was en dat hij ook in het verleden geen politieke handelingen heeft gesteld, wat verzoeker trouwens ook nooit heeft beweerd.

2.4.17. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten, noch dat hij zonder toestemming Nicaragua verliet. Geenszins kan worden ingezien dat verzoeker zou worden geviseerd door de Nicaraguaanse autoriteiten omdat hij over (niet nader benoemde) confidentiële informatie zou beschikken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zijn ontslag niet aantoon, noch dat dit aanvaard werd noch onder welke vermelding. Voorts is redelijk aan te nemen dat verzoeker zoals alle leden van gewapende krachten, officiële toestemming dient te vragen om een paspoort te verkrijgen en naar het buitenland te vertrekken. Verzoekers paspoort is uitgereikt in mei 2018, ook daarover legt verzoeker niets neer terwijl dergelijke aanvragen en goedkeuringen in zijn bezit moeten zijn.

Verzoeker kon aldus als actief lid van de TAPIR Nicaragua zonder enige problemen en met zijn eigen paspoort met het vliegtuig verlaten op 25 december 2018 (notities 1, p. 11; zie paspoort verzoeker). Dit wijst erop dat verzoeker niet belemmerd werd in zijn plannen, minstens dat hij niet geviseerd, laat staan vervolgd werd door de Nicaraguaanse autoriteiten. Verzoekers legaal vertrek ondergraaft dan ook zijn bewering dat hij represailles van de politie vreest”.

2.3.4. Aangezien verzoekster zich voor haar vrees dat de Nicaraguaanse autoriteiten haar ervan beschuldigen confidentiële informatie ontvangen te hebben van E.M.H.C. en deze vervolgens verspreid te hebben via haar Facebookpublicaties en een organisatie in België, enkel en alleen baseert op E.M.H.C.'s verklaringen (notities, p. 11-13, p. 17), kan gezien bovenstaande vaststellingen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar neef geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees hieromtrent. Bovendien verklaarde verzoekster dat E.M.H.C. nooit informatie aan haar heeft doorgegeven (notities, p. 10), dat ze nooit confidentiële informatie waarover enkel een bodyguard van de president zou kunnen beschikken gedeeld heeft op sociale media (notities, p. 16), dat ze zich beperkte tot het delen van reeds bestaande publicaties (zie verzoeksters Facebookpublicaties; notities, p. 17) en dat ze nooit naar een organisatie in België stapte om de situatie in Nicaragua aan te klagen (notities, p. 10).

2.3.5. Verzoekster heeft geen politiek profiel, minstens kan niet aangenomen worden dat de Nicaraguaanse overheid verzoekster zou aanzien als iemand die de stabiliteit van het land kan aantasten. Er kan dan ook bezwaarlijk aangenomen worden dat verzoekster nauwgezet gevolgd wordt, en haar familie maandenlang benaderd wordt.

Verzoekster betoogt immers in haar verzoekschrift dat haar neef niet alles in details verteld heeft over zijn problemen en stelt dat de tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het tijdstip van zijn ontslag en de bezoeken van de politie aan het huis van E.M.H.C. op vergissingen en misverstanden berusten en dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar neef niet tegen haar kunnen worden gehouden. Van verzoekster, die haar vrees voor de Nicaraguaanse autoriteiten baseert op hetgeen haar neef haar vertelde, kan wel degelijk worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de problemen van haar neef, minstens dat zij hierom bij haar neef zou informeren en dat hij haar dan ook op de hoogte zou stellen te meer ze in België veel contact hebben. Het is verder niet onredelijk dat van verzoekers om internationale bescherming wiens asielmotieven met elkaar verbonden zijn, verwacht wordt dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de essentiële elementen van hun asielrelaas. De Raad wijst erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat verzoekster niet toelicht waarom zij zich vergist heeft of hoe de misverstanden tot stand zijn gekomen. Dergelijke *post factum* verschoningen kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet rechtvaardigen. Verder merkt de Raad op dat de vaststelling dat haar neef tegenstrijdige verklaringen aflegde wel degelijk een invloed heeft op de geloofwaardigheid van haar problemen, nu verzoeksters vrees gelieerd is aan de problemen van haar neef.

2.3.6. Gelet op voorgaande kan evenmin geloof gehecht worden aan de vele bezoeken van de Nicaraguaanse politie aan haar vader, moeder en ex-partner in hun zoektocht naar verzoekster en de bedreiging van haar halfbroer B. door de Nicaraguaanse politie en de paramilitairen, nu ze deze linkte aan de overtuiging van de Nicaraguaanse autoriteiten dat zij confidentiële informatie van haar neef ontving en verspreidde (notities, p. 18). Dit klemte te meer nu verzoekster, niettemin de politie sinds juni 2018 ongeveer twee keer per maand bij haar vader en sinds 30 mei 2018 tot januari 2019 zowat dagelijks bij haar moeder langskwam, slechts vage en oppervlakkige verklaringen aflegde over deze vele bezoeken van de politie aan het adres van haar vader, moeder en ex-partner (notities, p. 18-21). Volgens verzoeksters verklaringen zou de politie steeds informatie komen vragen zijn – zonder hierop een antwoord te hebben gekregen – en zouden ze nooit enige concrete vragen over haar gesteld hebben (*“Welke informatie wilt de politie weten over u?”*, *“Het is het deel dat ik zelf niet begrijp, ze vragen aan mijn moeder ‘we willen informatie over je dochter’, mijn moeder antwoordt: ‘ik hoef helemaal geen informatie geven over mijn dochter’.*”, *“Stelt de politie concrete vragen over u?”*, *“Nee, ze zeggen ‘we willen informatie over je dochter’, zij antwoordt dan: ‘ik zou niet weten waarom’.*”, *“Is dat het enige wat uw moeder ooit gegeven heeft aan de politie van informatie over u?”*, *“Dat is het enige, ‘ik zou niet weten waarom ik informatie zou moeten geven’.*”, *“Heeft uw moeder hen ooit verteld dat u al 6 jaar niet meer in Nicaragua woont?”*, *“Nee, ze zegt gewoon: ‘ik zou niet weten waarom ik u iets zou moeten vertellen over mijn dochter’.*”, notities, p. 19; *“Vertel me alles wat u weet over de bezoeken aan uw vader.”*, *“Ze vragen dan aan mijn vader, we willen info over je dochter, mijn vader zegt dan: ‘wat moet ik jullie vertellen, ik heb geen enkele informatie met jullie te delen over mijn dochter’.*”, *“Wat weet u nog over deze bezoeken?”*, *“Enkel wat mijn vader me verteld heeft, dat ze komen, informatie willen, maar...”*, *“Hoe reageert de politie op de antwoorden van uw vader?”*, *“De politie wordt heel erg boos, hij zegt dat ze hem zullen moeten vermoorden vooraleer hij info over zijn dochter zou geven, ‘maar ik zeg niks’.*”, notities, p. 19). Dergelijke vage verklaringen aangaande het verloop van de bezoeken door de politie kunnen niet overtuigen. Bovendien kan niet worden ingezien dat de Nicaraguaanse autoriteiten, die er volgens verzoekster niet voor terugdeinzen om geweld te gebruiken en dissidente burgers op te sluiten (notities, p. 7-8, p. 16, p. 18, p. 20), maandenlang bij haar familie zouden langsgaan zonder enige informatie over haar te bekomen en niet doortastender zouden zijn opgetreden tegen haar familieleden wanneer blijkt dat hun initiële strategie niets oplevert. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze in Nicaragua gezocht wordt door de autoriteiten.

2.3.7. Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat de *“broer van verzoeker in elkaar geslagen werd door de politie omdat hij weigerde om informatie over haar te geven”*, merkt de Raad op dat dit voorgehouden feit, dat verzoekster overigens met geen enkel objectief element aantoonde, zou hebben plaatsgevonden in juni 2018 en dat de politie nadien nog maandenlang dagelijks bij haar moeder langsging met de loutere vraag om informatie. De vaststelling dat de politie, die klaarblijkelijk ernstig op zoek was naar verzoekster, geen andere stappen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen van haar familie, is niet geloofwaardig.

2.3.8. In haar verzoekschrift stelt verzoekster te hebben uitgelegd dat *“haar vader haar heel weinig vertelde, om haar nog niet meer angstig voor haar familie te maken (persoonlijk onderhoud p19)”*. De Raad meent dat van iemand, die meent in haar land van herkomst te worden vervolgd en om internationale bescherming verzoekt omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat haar vader haar

inlicht over deze problemen. Minstens mag worden verwacht dat verzoekster verduidelijking vraagt en dat haar vader die dan ook verschaft.

2.3.9. Waar verzoekster betoogt dat haar psychologisch kwetsbaar profiel en duidelijke moeilijkheden om over bepaalde aspecten van haar asielrelaas te spreken door de *protection officer* onvoldoende in rekening werden genomen, hierbij verwijzend naar het Gehoorhandvest, merkt de Raad op dat verzoekster, noch haar advocaat tijdens de verhoren melding gemaakt heeft van een dermate psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift.

2.3.10. Dat verzoeksters beweringen in Nicaragua te worden gezocht door de Nicaraguaanse autoriteiten niet geloofwaardig zijn blijkt tevens nu verzoekster het vertrek van haar broer M. uit Nicaragua aanvankelijk in verband bracht met de herhaaldelijke bezoeken van de Nicaraguaanse politie aan het huis van haar vader (*"Ze zijn naar het huis van mijn vader gegaan. Ze hebben hem daar lastiggevalen. Ze zijn daar gaan informeren naar mij. Door het feit dat zij lastiggevalen werden is M. naar CR gegaan."*, notities, p. 11) om vervolgens niet met zekerheid te kunnen stellen of M. Nicaragua verliet alvorens of nadat de politie naar het huis van haar vader gekomen was (*"Heeft M. Nicaragua verlaten nadat of voordat de politie naar huis van uw vader was komen vragen naar u?"*, *"Ze hebben me niet gespecificeerd wanneer M. vertrokken is, mijn vader heeft hem gewoon gezegd, 'M., ga naar CR'."*, notities, p. 21). Gezien verzoekster het eerste bezoek van de Nicaraguaanse politie aan het huis van haar vader in juni 2018 situeerde (notities, p. 19) en het vertrek van M. uit Nicaragua in mei 2018 (notities, p. 21), kan geenszins worden aangenomen dat M. omwille van de bezoeken van de politie naar Costa Rica vertrok. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster het vertrek van haar halfbroer M. op haar persoonlijk relaas tracht te betrekken, wat de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas ondermijnt. Daarnaast gaf ze aan dat haar zus M.N. in december 2018 naar Costa Rica vertrok omdat zij ook werd lastiggevalen door de politie omdat zij informatie wilden over verzoekster (notities, p. 11, p. 21). Voor zover geloofwaardig, dient de vrees van verzoeksters zus M.N. te worden gerelativeerd, nu M.N. pas in december 2018, een half jaar nadat de dagelijkse bezoeken van de politie aan verzoeksters moeder begonnen (notities, p. 18-19) en vijf maanden nadat hun broer B. in juni 2018 in elkaar geslagen en met de dood bedreigd werd opdat hij informatie over verzoekster zou geven (notities, p. 20), het land verliet. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat B. zelf in Managua bleef (verklaring DVZ, punt 17) ondanks het feit dat hij (beweerdelijk) in elkaar geslagen en met de dood bedreigd werd en dat hij verder geen problemen meer kende (notities, p. 21). Voor zover geloofwaardig dat M.N. en M. naar Costa Rica vertrokken omwille van de bezoeken van de politie – *quod non* – kan niet worden ingezien dat slechts twee van verzoekster familieleden het land verlieten omwille van deze vele bezoeken terwijl haar moeder, vader en overige broers en zussen hun leven in Nicaragua wel konden verderzetten.

2.3.11. In haar verzoekschrift bevestigt verzoekster dat *"hun vader aan M. vroeg om te vertrekken, omdat hij al problemen vreesde"* en legt ze uit dat haar vader door de wijdverspreide repressie van de regering, en door de problemen die de neef van verzoekster al kende uit voorzicht ageerde toen hij aan M. vroeg om te vertrekken. Dergelijke uitleg kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster enerzijds stelde dat haar broer M. naar Costa Rica vertrok omwille van de bezoeken door de politie, doch anderzijds dat M. reeds in mei 2018 was vertrokken, en dus nog voor het eerste bezoek van de politie aan haar vader. De Raad stelt vast dat verzoeksters pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen.

2.3.12. Verder betoogt verzoekster in haar verzoekschrift dat *"haar zus niet meteen vertrekken kon maar tijd en financiële middelen nodig had alvorens ze effectief vertrekken kon"* en dat de *protection agent* de moeite niet heeft genomen om verzoekster erover verder te ondervragen, en dat ze evenmin verder werd bevraagd over haar broer B. die in Managua bleef wonen. De Raad kan slechts vaststellen dat – ongeacht de redenen voor een later vertrek van M.N. of de redenen waarom B. in Managua bleef – verzoekster niet aantoonde dat haar zus daadwerkelijk vertrok omwille van de bezoeken van de politie, en dat het gegeven dat haar broer B. in Managua kon blijven de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de voorgehouden problemen ondermijnt.

2.3.13. Voorts valt geenszins te verzoenen dat verzoekster enerzijds stelde dat de Nicaraguaanse autoriteiten maandenlang actief naar haar op zoek waren en haar vader ervan verdachten haar verborgen te houden in Nicaragua (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities, p. 18-19), maar anderzijds verklaarde dat de Nicaraguaanse autoriteiten haar ervan beschuldigden haar neef E.M.H.C. geholpen te hebben naar België te komen (notities, p. 11) en dat ze een organisatie in België gecontacteerd zou hebben om vertrouwelijke informatie te verspreiden (notities, p. 10). Dat verzoekster verklaarde dat de Nicaraguaanse autoriteiten haar actief in Nicaragua zouden zoeken terwijl zij tegelijkertijd op de hoogte zouden zijn dat verzoekster zich in België bevindt, toont aan dat verzoeksters verklaringen niet waarachtig zijn en ondermijnt haar bewering te worden gezocht en gevisieerd door de Nicaraguaanse autoriteiten. Bovendien, indien de autoriteiten verzoeksters gesprekken met A.A.I.A. doorgenomen zouden hebben, zoals verzoekster voorhoudt (notities, p. 15), dan zouden de Nicaraguaanse autoriteiten ook gelezen hebben dat verzoekster en A.A.I.A. gewag maken van een significant tijdsverschil tussen Nicaragua en de plaats waar verzoekster zich op dat moment bevond (zie vertaling Facebook Messenger gesprek met A.A.I.A.). Gezien verzoekster Nicaragua in 2012 legaal met haar eigen paspoort verliet (notities, p. 9) en de Nicaraguaanse politie in mei 2018 langsgesgaan zou zijn bij haar ex-partner, die op dat ogenblik een maand op vakantie was in Nicaragua vanuit België, om informatie in te winnen over verzoekster (notities, p. 19-20), kan niet worden ingezien dat de Nicaraguaanse autoriteiten ervan overtuigd zouden zijn geweest dat verzoekster zich in Nicaragua bevond.

2.3.14. Waar verzoekster meent dat *“de overheden misschien geloven dat ze af en toe terug keert naar Nicaragua, en ment dat ze ook druk op haar familie uitoefenen willen door de bezoeken bij haar familie”*, kan dergelijke *post factum* toelichting de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen.

2.3.15. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat ze er ook door de regering van beschuldigd wordt *“om de oppositie te steunen, door aan de broer van haar halfzus (A.A.I.A.) geld gestuurd te hebben voor het opstellen van barricades tegen de regering”*. Hoewel verzoekster verklaarde dat ze A.A.I.A. nooit geld gestuurd heeft, beschuldigden ze A.A.I.A. ervan dat verzoekster hem geld stuurde nadat ze zijn gsm in beslag genomen hadden en geconstateerd hadden dat ze contact hadden met mekaar (*“Stuurde u hem geld?”*, *“Nee, nooit.”*, *“Waar baseert u zich om te zeggen dat de politie zo denkt?”*, *“Omdat mijn zus R., toen ze hem hebben aangehouden, met hem heeft gesproken en hij zei dat ze zijn gsm hadden genomen en dat de politie gezegd had dat Ma., iedereen noemt me Ma., geld stuurde naar die persoon.”*, notities, p. 8). De Raad kan echter niet aannemen dat de Nicaraguaanse autoriteiten verzoekster zouden vervolgen louter en alleen omdat zij konden vaststellen in A.A.I.A.’s gsm dat hij gesprekken had met een halfzus van zijn zus. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeksters halfzus R. nog steeds in Nicaragua verblijft (notities, p. 3), hoewel kan aangenomen worden dat ook zij contacten had met A.A.I.A.. Volledigheidshalve blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat A.A.I.A. in mei 2019 (samen met 99 andere politieke gevangenen) vrijgelaten werd en zich momenteel bij zijn familie bevindt in het dorp Sutiava, León (*“Regering kondigt vrijlating van 100 politieke gevangenen aan”* van 8 juli 2019), wat er geenszins op wijst dat de Nicaraguaanse autoriteiten systematisch zijn familieleden, laat staan contacten vervolgen. Heel wat Nicaraguanen spreken overigens openlijk hun steun voor hem uit in commentaren op een Facebookbericht over zijn vrijlating (Facebookpublicatie *“Juventud Leon”* van 21 mei 2019; Facebookpublicatie *“Aqūizotes Vandalicos”* van 20 mei 2019), waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de Nicaraguaanse autoriteiten zijn sympathisanten systematisch vervolgen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat zij problemen zou kennen met de Nicaraguaanse autoriteiten omdat zij contact heeft met A.A.I.A..

2.3.16. Verzoekster stelt vast dat het CGVS niet betwist dat A.A.I.A. gedetineerd werd door de politie wegens het feit dat hij barricades opgesteld had en bevestigt in haar verzoekschrift dat *“A.A.I.A. deze informatie door gegeven heeft”*. De loutere bevestiging van haar relaas kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Waar verzoekster erop wijst dat het niet ongeloofwaardig is dat *“de politie verzoekster beschuldigt heeft om haar familie lid te steunen in zijn acties tegen de oppositie”*, verwijzend naar de COI Focus waaruit blijkt dat *“familie leden van (zelfs toegeschreven) leden van de oppositie of gewone betogers bedreigd en vervolgd worden door de politie (zie supra p8)”*, wijst de Raad erop dat verzoekster – gelet op voorgaande vaststellingen – geenszins concreet aannemelijk maakt dat ze wordt gevisieerd door de autoriteiten omdat ze familie is van A.A.I.A..

2.3.17. Wat haar publicaties tegen de regering op Facebook aangaat, bevestigt verzoekster in haar verzoekschrift *“dat ze vreest om vervolgd te worden, in het bijzonders aangezien de andere beschuldigingen van de regering tegen haar (haar toegeschreven doorspelen van vertrouwelijke informatie en haar toegeschreven steun aan A.A.I.A. voor bloccades tegen de oppositie)”*.

Verzoekster meent dat de autoriteiten haar op sociale media hebben gezocht en baseert zich hiervoor op het feit dat ze in contact stond met A.A.I.A., op wat haar neef E.M.H.C. haar verteld heeft en op de bezoeken van de politie aan de woningen van haar moeder en vader (notities, p. 15). Gelet op voorgaande wordt aan de verklaringen van verzoeksters neef E.M.H.C. en de bezoeken van de politie aan de woningen van haar moeder en vader geen geloof gehecht. Het loutere gegeven dat verzoekster in contact stond met A.A.I.A. volstaat dan weer niet om *in concreto* aan te tonen dat de Nicaraguaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar kritische houding, laat staan dat verzoekster bij terugkeer naar Nicaragua vervolgd zou worden omwille van haar kritische Facebookpublicaties, die overigens slechts *reposts* betroffen van wat reeds was gepubliceerd of reeds circuleerde op sociale media. Bovendien wijst het gegeven dat de Nicaraguaanse autoriteiten tot in januari 2019 aan verzoeksters moeder informatie over haar gevraagd zouden hebben (notities, p. 18) er geenszins op dat ze verzoeksters sociale media analyseerden via speciale spionnen (notities, p. 15), gezien verzoekster daarop berichten van Metro Belgique en de Facebookgroep 'Bruselas me gusta' deelde (zie Facebookpublicaties verzoekster) en verzoekster in november 2018 haar verblijfplaats op Facebook naar 'Brussel' wijzigde (notities, p. 21).

2.3.18. Verzoekster haalt de COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018 aan en stelt dat de regering elke vorm van oppositie onderdrukt, zowel met geweld, foltering, arrestaties, plundering als intimidatie. Ze stelt dat, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, niet alleen burgers met een welbepaald profiel worden gevisieerd (COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018, p. 10, p. 14).

2.3.19. De Raad stelt vast dat bij de redactie van voormelde COI een veelheid aan bronnen werd geraadpleegd. Zo werd deze opgesteld op basis van onder meer uitspraken van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens en van de Inter-Amerikaanse Commissie, rapporten van de Verenigde Naties zoals UNHCR, UN High Commission for Human Rights, krantenartikelen, publicaties van onderzoekscentra en niet-gouvernementele organisaties, Amnesty International en Human Rights Watch, het Centro Nicaragüense de Derechos Humanos.

2.3.20. Uit voormelde COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018 blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Als reactie op het beleid van de regering hebben onder meer studenten en gepensioneerden vanaf 18 april 2018 vreedzaam betoogd in Managua en Leon.

2.3.21. De gewelddadige onderdrukking van deze protesten door pro-regeringsgroepen die gekend staan als "*shock forces*" of "*mobs*" wakkerden verdere protesten aan in de hoofdstad en andere steden van Nicaragua. Ook deze betogingen werden gewelddadig neergeslagen door de politie en pro-regeringsgroepen, die gebruik maakten van vuurwapens, traangas, rubberen kogels en snipers (COI Focus, p. 7). Verder blijkt dat de toestand in Nicaragua in drie fasen evolueerde, waarbij de eerste fase werd gekenmerkt door staatsrepressie over het hele land tijdens betogingen en protesten (inclusief op barricades en wegversperringen). In de tweede fase (half juni tot half juli 2018) werden deze wegversperringen en barricades met geweld door gewapende autoriteiten en pro-regeringsgroepen verwijderd. In de derde fase, die volgde op de onderdrukking van de betogingen, werden betogers of personen die als tegenstanders van de regering worden beschouwd, gecriminaliseerd en vervolgd (COI Focus, p. 9-11). De IACHR (Inter American Commission for Human Rights) heeft een vierde fase van het conflict geïdentificeerd als de "*politiestaat*". Volgens de uitvoerend secretaris van de IACHR gebeurt dit wanneer zonder juridische grond alle regels en elementaire mensenrechten worden beperkt en wanneer de wijze waarop in Nicaragua gehandeld wordt niet steunt op decreten of regelgeving uitgevaardigd door de veiligheidsinstanties of via de nationale politie en dit handelen buiten elke vorm van gerechtelijke controle blijft.

Verder blijkt uit de COI Focus dat indien de repressie in sterke mate is uitgegroeid, vooral personen met een specifiek profiel in de aandacht komen van de autoriteiten.

Dit betreffen vooral personen die door hun handelingen bekend raken, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten; leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten; gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers; voormalig militair personeel, die weigeren toe te treden tot paramilitaire groeperingen; mensenrechtenverdedigers; journalisten die over de protesten berichten; leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict; boeren die hun oppositie tegen de regering uiten; vrouwen, in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers; tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus, p. 14-28). Verzoekster heeft geen dergelijk bekend profiel.

2.3.22. De Raad ontkent geenszins de problematische toestand in Nicaragua en de daar heersende repressie. Verzoekster verwijst dienaangaande terecht naar een algemeen landenrapport maar gaat eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen doch dat zij dient aan te tonen in haar land van herkomst werkelijk te worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.3.23. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters paspoort bevestigt haar identiteit en nationaliteit, wat niet wordt betwist. De foto's van verzoeksters neef E.M.H.C. in politie-uniform en van diens diploma 'speciale basistraining politiecommando' ondersteunen zijn tewerkstelling in Nicaragua, wat evenmin wordt betwist. De screenshot van het chatgesprek tussen verzoekster en E.M.H.C. brengt niets bij over verzoeksters problemen of vrees in Nicaragua. De screenshots van de gesprekken tussen verzoekster en A.A.I.A. op 20 juni 2018 en tussen verzoekster en de advocaat ondersteunen verzoeksters verklaringen dat ze contact hadden met elkaar, maar kunnen niet aantonen dat verzoekster omwille van deze contacten vervolgd zal worden door de Nicaraguaanse autoriteiten bij terugkeer naar Nicaragua. De publicaties omtrent A.A.I.A.'s arrestatie en de foto van een door hem in de gevangenis geschreven brief ondersteunen verzoeksters verklaringen over de arrestatie van A.A.I.A., welke niet wordt betwist. De op verzoeksters Facebookprofiel gedeelde kritische persartikels over de politieke situatie en mensenrechtenschendingen in Nicaragua werden hierboven reeds besproken.

2.3.24. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het benadrukken van de waarachtigheid, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Gelet op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen een "reëel risico" te lopen. Het risico op ernstige schade moet echt en specifiek zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch zoals gesteld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (HvJ van 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07, § 32). Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat*", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit "*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" (punt 33).

2.4.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy*" ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in "*F.G. v. Sweden*" ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten.

Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging ("*§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see "Salah Sheekh" v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; "Chahal v. the United Kingdom", 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and "Hilal v. the United Kingdom", no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*"). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

2.4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de objectieve informatie en rapporten uit het administratief dossier – en waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt – wordt geadviseerd om aan elke Nicaraguaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.4.5. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf) blijkt dat er in Nicaragua geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Nicaragua beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.6. De Raad meent dat indien in Nicaragua geen gewapend conflict kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt. Uit voormelde COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018 blijkt duidelijk dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt.

2.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.6. Verzoekster toont voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoekster licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK